

[Krag.]

stillede, end Tilfældet var for blot nogle Maaneder siden.

Og jeg spørger: Hvad vil der ske, hvis man forlænger Renteloven til Aarets Udgang? Saa er Situationen jo ganske den samme, thi der er jo ingen, der tør forvente, at nogen som helst Konverteringsmulighed opstaaer i Løbet af 1935. Ved denne længere Frist har man da kun udsat Sparekasserne for gennem en lang Periode at skulle modstaa Udtræknings-tendenserne, uden at der er vundet noget som helst med Hensyn til de Tilstande, der eventuelt vil opstaa ved Overgangen til de frie Forhold. Og naar Forholdet er det, at, hvis det maatte vise sig, at dette medfører Konsekvenser, der maa siges at være i Modstrid med, hvad Billighed og Rimelighed under de nuværende Forhold maa kræve, man da paa ny kan gribe ind overfor disse Forhold, saa synes jeg, vi maa søge at naa til denne Erfaring med Hensyn til de frie Forholds Virkning og gøre det snarest.

Man siger — det var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der sagde det —, at nu vilde vi ligestille Sparekasserenten med Obligationsrenten. Nej, ærede Medlem, det er der ingen, der har forlangt. (*Jørgen Jørgensen*: Det har jeg heller ikke sagt!). Jo, jeg noterede det, og det vil findes i Fortrykket. Sparekasserenten har aldrig dækket Obligationsrenten. Der er nemlig den Fordel for Indskyderen i en Sparekasse, for saa vidt Sparekassen er solid, at han har Vished for at faa netop sine indsatte Penge igen, og det gør, at han sætter dem ind til en lavere Rente end den, han kan opnaa ved Køb af Obligationer, som udsætter ham for et Kurstab. Om noget saadant har der derfor fra vor Side aldrig været Tale.

Og naar man siger, at nu skifter man Retningslinie i denne Sag, nu indleder man en Rentestigningspolitik, saa er det jo fuldkommen uden Rimelighed at udtale sig saaledes. Rentestigningspolitikken i det danske Samfund sejrede den Dag, da Konverteringspolitikken i Begyndelsen af Januar Maaned brød sammen, thi det er jo klart, at Indlaansrenteloven, som havde til Formaal at danne Grundlag for en almindelig Rentesaenkning, skulde have været ledsaget af en øjeblikkelig og fast Indgriben over for Obligationsmarkedet med Konverteringen som Resultat. Men man kludrede med denne Sag og det i den Grad, at man end ikke kunde faa den igennem, da 4 Partier stod samlede om Regeringen i denne Sag. Da brød den Rentesaenkningspolitik, der ind-

leddes i Maj 1933, sammen, og saa er Spørgsmaalet, om vi i vort Samfund kan opretholde Tilstande som dem, vi i Øjeblikket har, hvor Sparerne i disse Institutioner, Sparekasserne, som er af saa overordentlig stor Betydning for vort økonomiske Liv, opnaar en Rente, som ligger 1½ pCt. under den, man kan opnaa ved Køb af fuldkommen sikre Obligationer. Det er klart, at deri ligger en kraftig Tilskyndelse til Udtrækning af Sparekasserne, en Tilskyndelse, som kyndige Sparekassefolk erklærer finder Udtryk i stigende Grad for hver Dag, der gaar. Men da maa vi være af den Opfattelse, at der knytter sig en almindelig Samfundsinteresse til snarest muligt at faa dette Forhold bragt til Ophør i Forvisningen om, at de, der leder Sparekasserne, har Forstaaelsen af disse Institutioners samfundsmæssige Betydning og ogsaa vil give denne Forstaaelse Udtryk i den Rentepolitik, de vil føre. Derfor er det, vi siger: Lad os nu gøre dette Forsøg. Man kommer, hvis vi udsætter til December, til at staa over for alkkurat de samme Overgangsvanskeligheder som dem, man kommer til at staa over for i Juli, ja, maaske endda større, thi hvis man vælger 15. Juli som af foreslaaet, er vi i en, om jeg saa maa sige, pengemæssigt rolig Tid, medens vi, hvis vi vælger Terminen, er i en pengemæssigt urolig Tid, som kan give Anledning til Udtræksvanskeligheder, der ellers ikke vilde opstaa. Derfor er jeg af den Opfattelse, at det alt vel overvejet er nødvendigt nu at gøre dette Forsøg, og jeg haaber — og jeg nærer den fulde Fortrøstning til, at dette Haab vil gaa i Opfyldelse —, at de Tilstande, som derefter vil indtræde, maa erkendes saavel over for Kreditor som Debitor at være fuldt forsvarlige.

Men vi kan jo drøfte Spørgsmaalet nærmere i et Udvalg. Jeg mener, at det vil være naturligt at henvise Forslaget til Rente- og Konverteringsudvalget, som er nedsat her i Tinget til Behandling af den Sag, der beskæftigede Landstinget i Gaar, og dette vil jeg derfor tillade mig at foreslaa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Mortensen: Jeg kan paa ingen Maade godkende de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte angaaende Konverteringen, men da vi antagelig faar hele dette Spørgsmaal til Debat her i Tinget senere paa Dagen, skal jeg ikke